

er det naturligvis en smuk Anerkendelse af den nuværende Regering, en Anerkendelse, der navnlig staaer smukt til den fra anden Side fremkomne Frygt for Regeringens mulige Villie til at gøre store Indrømmelser. Derimod er det mindre forstaaeligt, at ærede Medlemmer nu tager Afstand fra Ting i det Forslag, som de selv i Fjor stemte for og atter i Aar har stemt for. Det ærede Medlem fra Aars (Lillelund) var mod det kommunevalgte Landsting, men det er jo dog det ærede Medlems eget Parti, der har fremsat Forslaget i denne Skikkelse. Mine Meningsfæller havde i Fjor, ligesom de havde det i Aar, deres Særønsker, men de frafaldt dem i Fjor for at støtte Forslaget og give det saa meget des større Vægt overfor det andet høje Ting. Det forekommer mig, at de ærede Medlemmer af Venstre burde have handlet lige saa i Aar, hvis de virkelig ønskede at give Forslaget den størst og bedst mulige Støtte. Det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) er bange for Politik i Sogneraadene. Det forekommer mig at være noget sent at komme med denne Indvending, efter at han og hans Meningsfæller har stemt for Forslaget. Hvorfor kommer det ærede Medlem med denne Indvending paa dette Tidspunkt, da man endnu ikke ved noget om, hvad Landstinget vil sige dertil? Jeg synes, det er et mindre heldigt Udslag, Respekten for Valgdagen her har givet sig. Naturligvis, Enkeltheder vedrørende Ord og Bogstaver er vi ikke bundne til; men saadanne nye Ting som Ophævelse af Grundlovens § 3, Landstingets Uopløselighed, $\frac{2}{3}$ Majoritet ved fremtidige Grundlovsændringer, og jeg tilføjer: 35aarig Valgcensus til Landstinget, som Tilbud til Højre vel at mærke, kan ingen Venstremand gaa med til uden at gaa imod Valgdagens Bud og uden at svigte Vælgernes Tillid. Det vilde i Virkeligheden være et Forsøg paa et Forræderi, større end vi hidtil har set. Husk dog paa: da vi gik til Valg, var Misfornøjelsen blandt nogle Landstingsmænd af Venstre kendt. Hvis der i Vælgerbefolkningen virkelig var Misfornøjelse med det kommunale Grundlag for Landstingsvalgretten, og man f. Eks. foretrak en højere Alderscensus i Stedet for, maatte det jo være kommet stærkere frem. Men det gjorde det ikke. Vælgernes gav klar Besked og forlangte til Gengæld en

klar og bestemt Stilling af Kandidaterne. Naar f. Eks. den socialdemokratiske Kandidat i Otterup blev trukket tilbage paa selve Valgdagen, var en meget stærkt medvirkende Aarsag hertil den Omstændighed, at den moderate Kandidat ikke var at formaa til at afgive et Løfte om, at han vilde stemme for det Berntsen'ske Forfatningsforslag, uanset hvilken Regering der førte det frem. Han forudsaa den Mulighed, at der efter Valget vilde komme et Regerings-skifte, og han erklærede da gentagne Gange, at han vilde først se de Herrer, der skulde føre Forslaget frem, før han vilde binde sig. Ganske bortset fra, at den daværende Regering kunde, om den vilde, ved Valget have opnaaet en Treuga Dei, er Sandheden altsaa den, at Venstre selv var Skyld i Tabet i hvert Fald af en Del af sine Mandater og derfor ogsaa Skyld i den Bitterhed, de nu beklager.

Højre er jo nu ved at komme til Erkendelse af, at de politiske Privilegiers Dage er talte; men det vil dog sikkert blive vanskeligt at faa Højre til at gaa helt ned paa den almindelige Valgrets Grund. Hvad er nemlig almindelig Valgret? begynder Højre nu at spørge. De søger en Udvej til at slippe bort: den almindelige Valgret er et elastisk Begreb, og det skal nok vise sig, at Højre bestandig vil støde an i dette; Folket skal nok raade, men kun til en vis Grad; Folkets Villie skal nok være Landets Lov, men dog kun til en vis Grad. Og det kan vi fra demokratisk Side naturligvis ikke anerkende. I en Forfatning, hvor ikke Kongemagt, Enevælde eller Guds-ejervælde, men Folkets Villie skal være Tyngdepunktet, hedder det ikke længere: Kun til en vis Grad, men derimod: Enten-Eller! Enten har Folket Magten, og saa gennemfører det sin Villie, eller det har den ikke. En virkelig fri Forfatning giver aaben Kamp om klare Standpunkter og Retten Sejre over Uretten, fordi den lægger Magten hos Folket, d. v. s. ikke hos Kapital eller personlige Særinteresser, men knytter den til Principper og Overbevisning om, hvad der er til Lykke for Folket. Den ufri Forfatning giver derimod Intrigespil om Særinteresser. Den Forligspolitik, som man fra visse ærede Medlemmers Side søger at komme ind paa, gaar slet ikke ud paa at nøjes med det, man kan faa — det maa vi